

РЪДИАРД КИПЛИНГ СКАЗАНИЕ ЗА КЕНГУРУТО

Превод от английски: Валери Петров, 1996

chitanka.info

Някога Кенгуруто не беше такава, каквото сега го виждаме, а съвсем Друго животно, с четири къси крака. Беше вълнесто, беше сиво, беше неумерено горделиво! То изтанцува някакъв свой танц върху една могила наред Австралия и веднага отиде при Малкия бог Нка.

Отиде при Нка в шест часа сутринта и му рече:

— Искам до пет часа следобед да ме направиш различно от всички други животни!

И скочи Нка от креслото си сред австралийските пясъци и викна:

— Махай се оттук!

Но то беше вълнесто, беше сиво, беше неумерено горделиво! То изтанцува своя танц върху една скала наред Австралия и веднага отиде при Средния бог Нкинг.

Отиде при Нкинг в осем часа сутринта и му рече:

— Искам до пет часа следобед да ме направиш различно от всички други животни и навред прочуто!

И скочи Нкинг от леглото си сред бодливата австралийска трева и викна:

— Махай се оттук!

Но то беше вълнесто, беше сиво, беше неумерено горделиво! То изтанцува своя танц върху една пясъчна дюна наред Австралия и веднага отиде при Големия бог Нконг.

Отиде при Нконг в десет часа сутринта и му рече:

— Искам до пет часа следобед да ме направиш различно от всички други животни и така прочуто, че просто да ме гонят по петите!

И скочи Нконг от австралийското солено езеро, в което си правеше сутринната баня, и викна:

— Да бъде!

И повика Нконг жълтото куче Динго, вечно гладното, прашното под слънцето диво куче Динго, посочи му Кенгуруто и рече:

— Динго! Събуди се, Динго! Виждаш ли това приятелче, дето танцува там? То иска да бъде гонено по петите. Направи му удоволствието, Динго!

И скочи Динго, жълтото куче Динго, и рече:

— Кое? Този котко-заек ли?

И отвори Динго, жълтото, вечно гладно куче Динго, уста като кофа за въглища, и погна Кенгуруто.

И хукна горделивото Кенгуру бързо, на четирите си крака, като заек.

И тук свършва, о, мое Безценно съкровище, първата част на сказанието.

А през втората част на сказанието Кенгуруто само бягаше. През планини, през долини, през солени плата, през зелени блата, през бодливи като стрели австралийски треви, бягаше — ето така — в ужасна уплаха, докато предните крака съвсем го заболяха.

Ще бяга — какво ще прави!

Защото зад него тичаше Динго, жълтото, вечно гладното куче Динго, с уста, зинала като капан за мишки — без да приближава и без да изостава, — тичаше, тичаше след Кенгуруто, което искаше да бъде прочуто.

Тичаше и още как!

А Кенгуруто бягаше. Бягаше през акациите, бягаше през плантациите, бягаше през саваните и бягаше сред лианите, бягаше в изнемога през Рака и Козироба, докато и задните крака го заболяха.

Ще бяга — какво ще прави!

Защото зад него тичаше Динго, жълтото, все по-гладно куче Динго, с уста, разтворена като конски хамут — без да приближава и без да изостава.

Тичаше и още как!

И тъй стигнаха до реката Уолгонг.

А пък на тази река нямаше нито мост, нито брод, нито прост ферибот и Кенгуруто не знаеше как да мине на другия бряг. И от немай-къде то се изправи на задните си крака и скочи ей така!

Ще скача — какво ще прави!

И като скочи веднъж, вече не можа да се спре и продължи да скача през пустините на цяла Австралия; скачаше през пепел, скачаше през лава, скачаше дотогава, докато почна да скача като Кенгуру.

Първо метър едва. После по два. И по пет след това. И краката му се заякчаваха и удължаваха. И много му се искаше да си почине и да се поразходи.

Но зад него тичаше Динго, жълтото куче Динго, съвсем огладняло; то тичаше и се питаше какво на този свят (или извън него)

караше Кенгуруто да скача.

Защото то скачаше като скакалец, като нова гумена топка върху мозайка, като грахче в празна тенджера.

Ще скача — какво ще прави!

То беше свило предните си крачка и скачаше на големите задни, като държеше изпъната опашката си за равновесие. И така, със скачане, пресече цялото Куинслендско високо плато.

И ти знаеш защо.

Защото зад него още тичаше Динго — умореното куче Динго, погладно отвсякога, което тичаше и се питаше кога, по дявола (или не по него), това проклето Кенгуру ще престане да скача!

И тогава излезе Нконг от соленото езеро и рече:

— Пет часът е. Достатъчно!

И седна Динго, горкото куче Динго, както винаги гладно и прашно под слънцето; и проточи езика си и зави.

И седна Кенгуруто, умореното Кенгуру, върху своята опашка, като на столче за доене, и изпъшка:

— Слава богу, това бягане свърши!

Тогава рече Нконг, който винаги държеше на учтивостта:

— Защо не благодариш на жълтото куче Динго? Защо не му изкажеш своята признателност за всичко, което то направи за теб?

И рече Кенгуруто, капналото от умора Кенгуру:

— За какво да му благодаря? То ми взе здравето; обърка ми часовете за ядене; измени ми външния вид и си направи дяволска шега с краката ми!

Тогава рече Нконг:

— Може би се мамя, но не ме ли помоли ти само да те направя различно от всички други животни, така че да те гонят по петите?

— Помолих те — рече Кенгуруто. — И кой ме караше! Но аз мислех, че ще го направиш с вълшебство, а не с такъв мръсен номер.

— „Мръсен номер“ ли каза? — рече Нконг. — Повтори го само и ще свирна на Динго, да те гони, докато ти се изтрият задните крака!

— А, не! — рече Кенгуруто. — Извинявам се! Краката са си крака и мен ако питаш, аз не държа те да бъдат променяни. Искях само да обясня на Ваша светлост, че не съм сложило нищо в устата си от сутринта и стомахът ми е ужасно празен.

— Да — рече Динго, жълтото куче Динго. — И аз съм в същото положение. Направих го различно от всички други животни, но часът е пет — ще получа ли нещичко за закуска?

И рече тогава Нконг от своето солено езеро:

— По този въпрос ще говорим утре, защото сега се къпя.

И останаха Кенгуруто и жълтото куче Динго наред Австралия. И бяха тъжни и рекоха едновременно, като се сочеха едно друго с пръст:

— Заради теб!

* * *

*Това е описание
на голямото състезание
за златния орден
със сребърна лента:
„Бегач рекорден
на континента“.
Дава знак с гонг
богът Нконг.
Пробег: два пъти цялия
диагонал на Австралия.
Първи беше пуснат Кенго.
Динго втурна се след ненго.
Те достигнаха реката,
равнотойни във краката,
ала там, от страх пред Динго,
Кенго с дълъг скок един го
изпревари и така,
все на задните крака,
продължи да скача, скача
и наравно свърши мача.
А при най-голяма скорост
между пролива на Торес
и нос Луин (виж Атласа)*

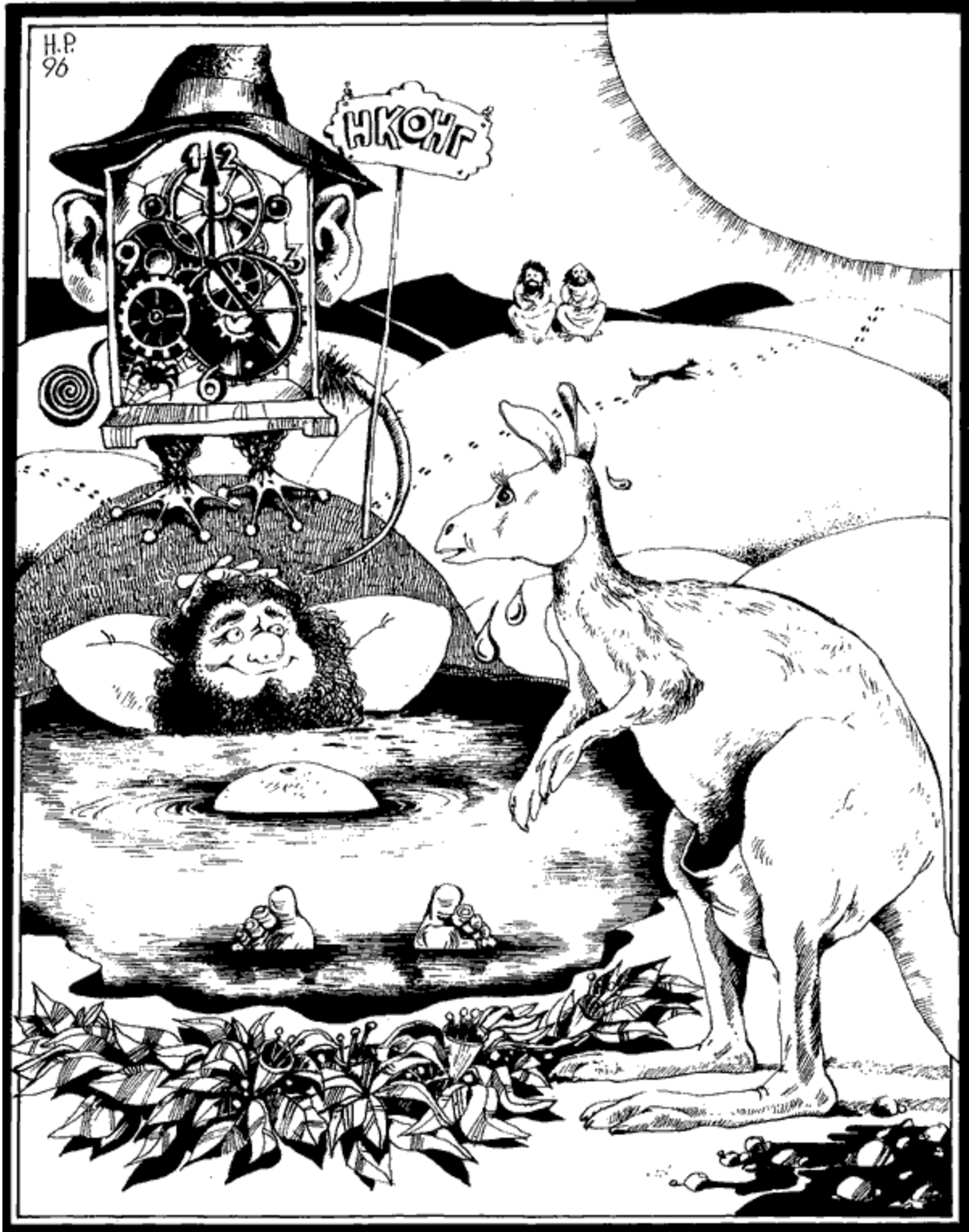
десет часа бяг това са —
пет насам и пет натам.
Ако ти поискаш, сам
да направиш един опит
и пробягаш подир обед
поне четвърт от маршрута,
който в таз борба прочута
бе пробяган от тез двама,
ползата ще е голяма:
с мускули ще станеш ти
като кенгуру почти,
а покрай това и аз
ще спечеля някой час
във сравнителен покой,
о, досадни сине мой!

Тази рисунка показва Кенгуруто, когато още беше друго животно, с четири къси крака. Нарисувано е вълнесто и сиво, а че е горделиво, личи от венеца, който си е сложило на главата. То танцува върху една могила наред Австралия в шест часа сутринта. Това, че е шест часът, можеш да познаеш по слънцето, което тъкмо изгрява. Човечето с разперените уши и отворената уста е Малкият бог Нка. Той е много изненадан, защото не е виждал досега Кенгуру да танцува. Нка вече е казал: „Махай се оттук!“, но Кенгуруто толкова се е увлякло в танца си, че не го чува.

Кенгуруто имаше прякор — Самохвалко; то беше толкова горделиво, че всички му викаха така и дори бяха забравили истинското му име.

На тази картина е показано Кенгуруто в пет часа следобед, когато вече е получило своите чудесни задни крака, които Големият бог Нконг му беше обещал. Ти можеш да познаеш, че е пет часът, защото любимият питомен часовник на Големия бог Нконг показва толкова. Нконг лежи в соленото езеро и си мърда палците на краката, които стърчат над водата. Жълтото куче Динго се мъчи да настигне Кенгуруто. Можеш да видиш следите от новите крака на Кенгуруто по пустинните хълмове на Австралия чак до хоризонта, там, дето свършва земята и почва небето. Жълтото куче е черно, защото не ми позволиха да нарисувам картинките с бои; а освен това жълтото куче Динго наистина беше почерняло от тичане през пепел и лава.

Не зная имената на цветята, които растат край езерото на Нконг. Двете малки клекнали човечета в дъното на пустинята не са човечета, а са двата други бога, с които Кенгуруто е говорило същата сутрин. Това нещо върху корема на Кенгуруто е торбата му. Ти си мислеше, че сказанието ще е за нея, но видя ли, че не е!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.